

Sygn. akt VI Gz 11/18

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Joanna Rusińska (spr.)

Sędziowie SO Jerzy P. Naworski, SO Zbigniew Krepski

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2018r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. we W.

przeciwko A. R.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego we Włocławku o kosztach procesu zawarte w pkt II wyroku z dnia 5 czerwca 2017 roku, sygn. akt V GC 599/15

postanawia

1. oddalić zażalenie,
2. zasądzić od powoda na rzecz pozwanej kwotę 225 zł (dwieście dwadzieścia pięć złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Zbigniew Krepski Joanna Rusińska Jerzy P. Naworski

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy we Włocławku w wyniku oddalenia powództwa, zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 4.041,80 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd Rejonowy wskazał, że na kwotę tę składa się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w podwójne stawce minimalnej według norm przepisanych – 2.400 zł oraz wydatki na dojazd pełnomocnika do Sądu w kwocie 1.624,80 zł. Z uzasadnienia rozstrzygnięcia o kosztach procesu wynika, że zawilość sprawy oraz zaangażowanie pełnomocnika pozwanej w sprawie, dały podstawę do podwyższenia wynagrodzenia minimalnego radcy prawnego.

W zażaleniu powód zarzucił Sądowi I instancji naruszenie art. 109 § 2 k.p.c. w zw. z art.98 k.p.c., § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłata za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu oraz art. 98 § 1 k.p.c., domagając się obniżenia zasądzonych od powódki kosztów do kwoty 1.217 zł. Skarżący argumentował, że przedmiotowa sprawa nie była zawila, a fakt, że pełnomocnik pozwanej aktywnie uczestniczył w rozprawach (dojeżdżając z G.) nie jest wystarczającym uzasadnieniem dla przyznania wynagrodzenia w wysokości podwójnej stawki minimalnej ani dla przyznania zwrotu kosztów stawiennictwa na rozprawie. Skarżący podkreślił, że stawiennictwo pełnomocnika na rozprawie nie było obowiązkowe.

W odpowiedzi na zażalenie pozwana wniosła o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Zgodnie z art. 98 w zw. z art. 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Stosownie zaś do art. 109 § 2 zd.2 k.p.c., przy ustalaniu wysokości kosztów poniesionych przez stronę reprezentowaną przez pełnomocnika będącego radcą prawnym sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika oraz czynności podjęte przez niego w sprawie, a także charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Zgodnie natomiast z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłata za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490), które w sprawie miało zastosowanie, podstawę ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3-4, przy czym zasądzona kwota nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy.

W świetle przytoczonych przepisów, zasadą jest, że sąd ustala wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości stawki minimalnej, natomiast w uzasadnionych przypadkach, jeżeli przemawia za tym niezbędny nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy i jego wkład w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, może zasądzić wynagrodzenie wyższe. Według orzecznictwa, ocena nakładu pracy pełnomocnika w kontekście § 2 ust. 1 w/w rozporządzenia należy co do zasady do Sądu I instancji, a ingerencja sądu odwoławczego w ramach kontroli instancyjnej powinna ograniczać się do przypadków oczywistej nieadekwatności wynagrodzenia.

Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że zarówno charakter sprawy, jak i zaangażowanie pełnomocnika usprawiedliwiał podwyższenie jego wynagrodzenia. Skarżący podważa taką konstatację, jednak jest to tylko polemika ze stanowiskiem Sądu meriti, które ma uzasadnienie zarówno w liczbie przeprowadzonych rozpraw z udziałem pełnomocnika pozwanej (4 terminy), jak i w przedmiocie postępowania. Należy zaznaczyć, że dla wyjaśnienia sprawy należało przeprowadzić postępowanie dowodowe, także z udziałem biegłego sądowego.

Nie ma racji skarżący twierdząc, że koszty dojazdu pełnomocnika pozwanej na rozprawy były nieuzasadnione na podstawie art. 98 k.p.c. Należy podkreślić, że wysokość tych kosztów w szczególności nie została podważona w zażaleniu, natomiast pogląd, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi zastępowanemu przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym koszty jego przejazdu do sądu – jeżeli w okolicznościach sprawy były one niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony – w orzecznictwie jest utrwalony (zamiast wielu zob. uchwałę SN z 29.6.2016 r., III CZP 26/16, OSNC 2017, nr 5, poz.54).

W okolicznościach niniejszej sprawy pozwanego reprezentował zawodowy pełnomocnik (radca prawny) mający kancelarię w okolicach miejsca zamieszkania pozwanej. Taki wybór pełnomocnika nie zmierza do nieuzasadnionego podwyższenia kosztów obsługi prawnej i jest racjonalny. Udział pełnomocnika w rozprawach należy bez wątpienia uznać za przejaw właściwego wykonywania przez niego obowiązków procesowych.

Wybór sądu według właściwości przemiennej był natomiast wyborem powoda i nie może zarzucać przeciwnikowi, że nie toczył sporu co do właściwości sądu.

Z tych względów, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 21, § 10 ust.2 pkt 1 i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

Zbigniew Krepski Joanna Rusińska Jerzy P. Naworski

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)